

ଶିକ୍ଷା ପଦକ

ஆய்வுப்பொருளின் மூலம் பற்றிய செய்திகள்

இராமாயணம் - இராமனின் வரலாற்றை மூலக்கருவாகக்

கொண்டு, இந்திய இலக்கியத்தில் தோன்றிய சூலாகும். வான்மீசி, வியாசர், என்ற மூவராலும் வடமொழியில் முதன்முதலில் எழுதப்பட்டதாக அறிகிறோம். இந்திய இலக்கியத்தில் இதிகாசங்கள் என்று அழைக்கப்படுபவை, இராமாயணம், பாரதம், சிவரகசியம், வித்யாரகசியம், பிரஹ்மஸூத்ரா சகோதயம் என்பவையாகும். 'இதிகாசம்' என்று அழைக்கப்படுபவை தர்ம முறையில் வாழ்க்கையைக் கடைபிடித்தல், பொருளை வளர்த்தல், இன்புறுதல், விருதலை பெறல் ஆகிய நால்வகைப் பயன்களையும் நல்கும் உபதேசம் அமைந்ததாக இருக்க வேண்டும்.² இதிகாச சூல்களில் சிறப்பானவை இராமாயணமும், மகாபாரதமும் ஆகும். இராமாயணம், மகாபாரதம் ஆகிய சூல்களில் பாட்டுடைத் தலைவர்கள் சிறந்தோராகவும், தெய்வீக ஆற்றல் பெற்றவர்களாகவும் வீரர்களாகவும் படைத்துக் காட்டப்பட்டுள்ளனர். அவ்வாறு அவர்களைப் படைத்துக் காட்ட, அவர்கள் காலத்திற்கும் முந்தைய கதைகள் பல அந்த சூல்களில் இடம் பெற்றன.

பாட்டுடைத் தலைவனை உயர்வு செய்வதற்கோ, எழுதப்படும் கதைப் போக்கிற்கேற்ப உவமை வாயிலாகவோ, பழங்கதைகள் அந்த சூல்களோடு தொடர்புடையனபோல் காட்டப்பட்டுள்ளன.³

இராமாயணம், பாரதப்போர்கள் கி.மு.வில் (இராமாயணம் கி.மு. 5-ம் நூற்றாண்டு, பாரதம் கி.மு.1400) நிகழ்ந்தனவாகக் கருதப்படுகிறது. ஆயினும், அந்நூல்கள் கி.பி. 2ம் நூற்றாண்டு வரை சிறிதுசிறிதாக வளர்ந்துக்

கொண்டே வந்துள்ளன. அவ்வாறு வளர்ச்சியடையும் காலத்தில் அன்றைய சமூகம் பெற்றிருந்த அனைத்து மாற்றத்தையும், நூல்கள் தன்னிடத்திலும் பெறத் தவறியதில்லை. இது மொழி வளர்ச்சியால் இதிகாசங்கள், புராணங்கள், காப்பியங்கள், சிறீறலக்கியங்கள், பக்தி நூல்கள், வேத உபநிடத ஆகிய நூல்களின் விர்வாக்கங்கள், உடைநடை நூல்களில் நாவல்கள், சிலுகதைகள், கட்டுரைகள், புதுக்கவிதைகள் என பல்வேறு ஆலக்கியங்களிலும் பழைய கதைகள் கிளைக்கதைகளாக காலத்திற்கேற்ற சாயலில், வடிவம் பெற்ற வெளிவந்துள்ளன.

மகாபாரதப்போருக்குப் பின் ஆங்காங்கே நாட்டுச்சகதைகளாக வழங்கியவை எல்லாம் திரட்டப்பட்டன. அத்திரட்டு புராண சங்கீதைகளிலும் பெயர் பெற்றிருந்தது. புராண சங்கீதைகை ஆதாரமாகக்கொண்டு பல புராணங்கள் எழுந்தன. காலந்தோறும் இவற்றுள் பல கதைகள் பிற்சேர்க்கைகளாக எழுதிப் பகுத்தப்பட்டன. பிரமாண்ட புராணம், வாயு புராணம், மச்ச புராணம், சிவபுராணம், லாமபுராணம், பாகவதம் என்பவை மிகப் பிற்காலத்தனவாம். பிரம புராணத்தின் பகுதி பழையது என்றாயினும் அது ஆதிபுராணம் என்றழைக்கப்பட்டது.

பத்மபுராணம், மச்சபுராணத்திற்கு உறவுடையதாகக் காணப்படுகின்றது. அதன் பெரும்பகுதி பிற்காலத்ததாகும். அதில், பச்சதந்திரக்கதை, இதோபதேசக் கதை போன்ற நீதிக்கதைகள் காணப்படுகின்றன.

புராணங்களாவன - பிரமபுராணம், பத்மபுராணம், விஷ்ணுபுராணம், சிவபுராணம், பாகவத புராணம், நாரதீய புராணம், மார்க்கண்டேய புராணம், அக்கிலிபுராணம், பாவிசிய புராணம், பிரம வைவர்த்த புராணம்,

இலிங்க புராணம், வராக புராணம், இஸ்கந்த புராணம், வாமன புராணம், கர்ம புராணம், மச்ச புராணம், கருட புராணம், பிரமாண்ட புராணம் என்பன. இவ்வரிசையில் புகழ்பெற்ற வாயுபுராணம் காணப்படவில்லை. தொடக்கத்தில் வாயு புராணமும், பிரமாண்ட புராணமும், ஒன்றாக இருந்தன. இவ்விரு புராணங்களும் சொல்லக்குச் சொல்ல ஒத்திருந்தன. வாயு புராணம், கர்ம புராணம் இவ்விருவையும் ஒன்றாகக் கொண்டு வாயாவிய பிரமாண்டம் எனக் குறிக்கின்றனர்.⁴

பதினெட்டு புராணங்களைத் தவிர பதினெட்டு உப்புராணங்களும் உண்டு. இவை முனிவர்களால் செய்யப்பட்டவை என கர்ம புராணமும், கருட புராணமும் கூறுகின்றன. அவற்றுக்கு மிக்க பழமையைக் கொடுப்பதற்காக அவை மனுவால் செய்யப்பட்டவை என்று பதம்புராணம் கூறுகிறது.

புராணங்களில் கதைகள் இதிகாசக் கதைகளுக்கு முறிபட்டவைகளாகும். இக்கதைகள் பெரும்பாலும் தேவர்கள், முனிவர்கள் ஆகியோரின் வாழ்வியல் முறைகளைக் குறிப்பதையே அடிப்படையாகக் கருவதாகக் கொண்டுள்ளன.

தவறகள் நடைபெறுங்கால், சாபம் கொடுக்கப்படுவதையும், அச்சாபத்திலிருந்து விடுபெற சாபவிமோசனம் அடைவதற்குரிய நெறிமுறைகளையும் கூறுவதாக அப்புராணங்கள் அமைந்துள்ளன.

'ஒவ்வொரு தெய்வம் உவந்தாரை ஆக்கலம்
என்னின் தவத்தான் வரும்'⁵

தவவாழ்வு வாழும் முனிவர்கள் சாபமிடுவதைத் தவ் தவவல்கையின் சான்றாக என்னி வாழ்ந்தனர். தவம் செய்தலின்றி, கற்பின் வழி உயர்ந்து நின்ற

பெண்டிரும் சாபமிட்டனர். இவ்விரண்டுமல்லாமல், ஊர்வசி⁶, ரம்பை⁷
போன்ற விரும்பிய வண்ணம் தாள் விரும்பியவர்களுடன் வாழ்ந்த பெண்களும்
சாபமிட்டனர்.

முலதூ ல்களான இராமாயண, மகாபாரதம் எழுதப்பெற்ற,
பன்னூறு ஆண்டுகளாயினும் அவை காலங்கள் தோறும், வெவ்வேறு புலவர்
களால், வெவ்வேறு மொழிகளில், அந்தந்த மொழிபேசும் மக்களின்
அன்றைய வாழ்வை ஒட்டியும், வாழ்வில் உயர்ந்த நெறிகளை அடையும் வழியை
ஒட்டியும் பாடக்கூப்பட்டுள்ளன. ஒரு காலத்தில் சமூகத்தால் ஏற்றுக்கொள்ளப்
பட்ட ஒழுக்கநெறி, பின்னொரு காலக்கட்டத்தில் தவிர்த்தப்பட வேண்டிய
ஒழுக்கமாகவோ, மீண்டும் ஏற்றுக்கொள்ளக்கூடிய ஒழுக்கமாகவோ இருந்துள்ளமை
காணலாம்.

வாணமீகியின் இராமாயணமும், வியாசரின் பாரதமும் முற்றிலும் வட
இந்தியப் பண்பாட்டில் எழுதப்பெற்றவையாகும். இருப்பினும், இருதூ ல்களிலும்
தென்னிந்திய அரசர்கள், மக்கள் ஆசிரியோர் தம் உறவு நிலைகளும் இடம்
பெற்றதுள்ளன.

மன்னவ் மக்களின் சாவலவாகவும், இறைவனின் பிரதிநிதியாகவும்
கருதப்பட்டாள். "திருவுடை மன்னரைக் காணின் திருமலைக் கண்டேன்"⁸
என்று கறம் மரபு இந்தியப் பண்பாட்டில் இடம் பெற்றிருக்கக் காணலாம்.

"நெல்லும் உயிரன்றே நீரும் உயிரன்றே

மன்னவ் உயிர்த்தே மலர்தலை உலகம்"⁹

என்னும் கொள்கை மக்கள் உள்ளத்தில் நீங்கா இடம் பெற்றிருந்தது.

மன்னன் தவறிகழத்தால், மக்களேயன்றி, மாக்களும் நீதி வேண்டி, அரண்மலை சென்று, நீதி கேட்டன. பெண்களின் கற்பைக் காப்பது மன்னனின் செங்கோலாகக் கருதப்பட்டது.

அதுமட்டுமின்றி, தேவர்கள் மக்களையும், மறையை உயிரினங்களையும் காப்பவர்கள் எனிலும் மக்களினத்தில் மாதவம் புரிவோரின் வளர்ச்சியைப் பொறுக்க இயலாமல், தன் மனம் போன போக்கில் அவர்களுக்குத் தீமை விளைவித்தும் உள்ளனர்.

மனித இனக் கற்பிற்கும், தேவரினக் கற்பிற்கும் மாறப்பட்ட நிலை தேவர்களால் உருவாக்கப்பட்டது. விஞ்சையர் மலி உயலகுவரின் அழகிய பெண்டுகரைத் தம் இச்சைக்குப் பயன்படுத்தி, கற்புநெறியிலிருந்து அவர்களை வழுவிச் செய்தனர்.

"மாதவர் நோன்பும் மடவார் கற்பும்
காவலன் காவல் இவ்வழி இல்" ¹⁰

என்பது நம் இந்திய மன்னில் எதிரொலிக்கும் குரலாக இருந்தது. மக்களைக் காக்கும் காவலனாய் விளங்கும் அரசனின் செங்கோல் அநீதி இழைக்கும்போது, பெண்களின் கற்புநெறி சீரழியும் என்ற கவம்பொழுது. அதனிலும் மேலாய் அமரர்களின் அரசன் என்று அழைக்கப்படும் இந்திரன் அமரர்களை மட்டுமின்றி அவனிவாழ் மாந்தரையும் காத்தல் வேண்டும். ஆனால், தேவேந்திரனே தவறிகழப்பின், பெண்கள் கற்பிற்கு ஏற்படும் சோதனைகளுக்கும், அவலங்களுக்கும் யாரைக் காரணமாகக் காட்ட இயலும்.

இராமாயணம், மகாபாரதம் இரண்டும் வடமொழியில் தோன்றி, பல நூற்றாண்டுகள் ஆயினமையால், அதில் வரும் துணைக்கதைகளும் பற்பல மாற்றங்களுடன் வடிவம் பெற்றது, இடம் பெறலாயின.

இராமாயணமும், துணைக் கதைகளும்:-

இராமாயண நூலில் இடம் பெற்றுள்ள துணைக்கதைகளை (கிளைக் கதைகள்) நுன்ற பிரிவுகளாகப் பிரிக்கலாம். அவை,

- 1) இராமாயண காலத்திற்கு முற்பட்ட கதைகள்
- 2) இராமாயண காலத்துக் கதைகள்
- 3) இராமாயணம் எழுதப்படும்போதெல்லாம் சேர்த்துக்கொள்ளப் பட்ட கதைகள் என்பனவாம்.

1) அதாவது, இராமகாதையில், இராம அவதாரம் நிகழும் முன்பு நடந்த சில கதைகளை, இராமன் காலத்துடன் இணைத்து, இராம அவதாரத் திற்குப் பெருமை சேர்த்துள்ளமையைக் காணலாம். 2) இராம காதை எழுதப்பட்ட காலத்தில், அக்கதைகள் தொடர்ந்து செல்ல விதி ஒரு காரணமாகக் கூறப்படுகிறது. 3) ஒவ்வொரு காலகட்டத்திலும் இராமன் கதையை யாத்தளித்த புலவர்கள், அவர்கள் காலத்தில் வாழ்ந்த சிலரின் வரலாறுகளையும், கதைப் போக்கிற்குத் துணைசெய்யும் வகையில் அங்கங்கே அமைத்துள்ளமையைக் காணலாம்.

மூல இலக்கியத்தில் சூழிப்பாகப் பேசப்பட்ட கதைகள், பிற்காலத்தில் விரிவாக்கம் பெற்றன. துணைக் கதைகளுள் பல பிற்காலத்தில் தனி இலக்கியமாக வளரத் தொடங்கின. காலத்தேவைகளுக்கேற்ப துணைக்கதைகளை விரிவாக்கம் செய்ய முற்பட்ட படைப்பாளிகள் கதையில் காணப்படும் மையக்கருத்தின் மூலத்தை ஆய்வு செய்தனர்.

அவற்றிள், நடந்து முடிந்த நிசுழ்வுகள், அறவழிப்பட்டவை, அறவழிப்படாதவை, சுறீபுநெறி உடையவை, சுறீபுநெறி இழந்தவை, மக்கள் அறம், தேவர் அறம் என்றெல்லாம் வேறுபடுக்கிசு காட்டப் பெற்றன.

வடமொழி இலக்கியத்தில் இந்திரன் முக்கிய இடத்தைப் பெற்றான். நாடோடிப் பாடல்களாக இருந்து பின்பு வேதவியாசரால் தொகுக்கப்பெற்ற வேதத்திலும் இந்திரன் முதன்மை பெற்றான். தமிழிலக்கியத்திலும் இந்திரன் சுகை சிலப்பதிகாரத்திலும்,⁹ பரிபாடலிலும்¹¹ இடம் பெற்றது.

இராமனின் சுகை காலத்திற்குச் சுகை காலம் வளர்ந்து, வளர்ந்து பின்பு பெருநூலாக யாக்கப்பட்டிருக்க வேண்டும். "சுகைகல் சுகைகளில் இராமன் சுகையைச் சுவர்தலும், இராமாயண யுத்தம் நிசுழ்ந்ததுமாகிய வரலாறுகள் காணப்படாமையால், இராமனைப் பற்றியும், இராமனைப் பற்றியும், அந்நாட்களில் தனித்தனியாக வழங்கிய சுகைகளை வால்மீகி இணைத்து இராமாயணம் என்றும் புதிய சுகையைச் செய்தார் என்று சிலர் கருதுவர். பாணியும், பதஞ்சலியும், வாகதேவன், அருச்சுணன், உதிட்டிரன், முதலியோர் பெயர்களைத் தம் நூல்களில் எடுத்தாண்ட காலத்தில் எழுதப்பட்ட அமரசிம்஁றத்திலும் விட்ட ஁றுவின் பெயர்களுள் இராமனின் பெயர் குறப்படவில்லை.¹²

இவ்வாறு இராமாயணத்தில் காணப்படும் பற்பல சுகைகள் ஒன்றாகத் தொகுக்கப்பட்ட காலம் மகாபாரதம் எழுதப்பட்ட காலத்திற்குப் பின்புகான் என்று கருதலும் இடம் ஁ண்டு இதன் காலம் கி.மு.500க்கு முன் ஁கும்.¹³

'இராமாயணத்தில் காணப்படும் பாடல்களில் சில இராமாயணக் கதை நிகழ்வுகள் நடந்து பல நூற்றாண்டுகளுக்குப் பின் பாடப்பட்டவையாகும்'. 14

மரபுநிலையை மதிக்கும் பல்பு இலக்கியப் படைப்பாளிகளிடம் இன்றியமையாத சூழ்நிலை இருந்தமையால், தன் படைப்புக்குத் துணையாகும் தொன்மை நிகழ்வுகளை இணைத்து, தன் படைப்பின் தரத்தை உயர்த்திக் காட்டினர். இவ்வாறு உயர்வு கருதி, காலத்தால் முறிபட்ட மரபுகளை எடுத்தாளும்போது, ஒவ்வொருவர் படைப்பிலும் சரிசில வேறியமைபுடன், அக்கதைகள் காணப்படுகிறது. இந்தப்படி இந்திய இலக்கியங்களில் மட்டுமன்றி, இந்தியா பற்றி எழுதப்பட்ட, தொன்மை இலக்கியக் கதைகளான மேலை நாட்டார் பயணக் குறிப்பிலும் காணப்படுவதைக் காணலாம்.

பாரதப்போர் நடைபெற்ற போது, அந்த பாரதப்போரில் தமிழ் நாட்டைச் சேர்ந்த மூவரசர்களும் கலந்து கொண்ட வரலாற்றைக் காண முடிகிறது. முகர்சங்கப் புலவராகக் கருதப்படும் முடிநாகராயர் எங்கும் புலவரால் பாரதப்போர் குறிப்பிடப்படுவதை புறநானூற்றில் உணரமுடிகிறது. 15

ஆனால், கலிங்கத்துப்பரணி ஆசிரியர் ஐயங்கொண்டார், பாரதப் போரில் படைவீரர்களுக்கு உணவளித்தவன் சோழ மன்னன் ஒருவன் என்ற கருகிறார். 16 பாரதப்போர் நடைபெறவில்லாமல், அப்படை வீரர்களுக்கு உணவளிக்கும் பொறுப்பை தமிழ்வேந்தர் ஒருவர் செய்திருக்கிறார் என்பது உண்மை. இருப்பினும், அச்செயலைச் செய்தவன் சேரனா? சோழனா என்ற வினா எழச் செய்த விடுகிறது.

மரபு கருதி ஐரோப்பிய அரசர்களும் துரியோதனன் படை போர்
செய்தபோது கலந்த கொண்டதாக ராப்சன் என்பவர் கூறியார். ¹⁷

மேலைநாட்டார் வரலாற்றுக் குறிப்பில் ஒரே கதை காலத்திற்
கேற்ப மாற்றம் பெற்றிருப்பதைக் காண முடிகிறது. கி.மு. 302-இல்
சந்திரகுப்த மௌரியனது அரசவைக்குத் தூதராக வந்த மெகஸ்தனீஸ்
என்பவர் தமிழ்நாட்டினை வரலாற்றைக் குறிப்பிடும் போது "பாண்டிய
நாட்டினர் பெண்கரசிகளால் ஆளப்படுகின்றனர், இவ்வரசிகளுள் முதல் அரசி
உதார்த்தகுலியின் புதல்வியென்று கூறப்படுகிறாள். நைசா நகரம் தீப்பாண்டிப்
பிரதேசத்திலுள்ளது எனக் கூறுவர். ஜூபிடரின் முன்னியந்தலமாகிய மேகமலையும்
இங்குள்ளதாகவே கருதப்படுகிறது. இதன் குகை ஒன்றில் பாக்குள்
வளர்ந்து வந்தனென்று பண்டைக்காலத்து இந்தியர்கள் உறுதியாகும் தம்பினர்.

உறிராக்கில் இந்தியாவில் ஒரு பெண்கைப் பெற்ற அவளுக்குப்
"பாண்டியா" என்ற பெயரிட்டாள். இந்தியாவின் தென்பகுதி கடல்வழியுள்ள
பிரதேசத்தை அவள் ஆளக்கொடுத்தாள், அப்பிரதேசத்தை 365 கிராமங்களாகப்
பகுத்தாள், அவளது குடிஜனங்களை அக்கிராமங்களில் வசிக்கும்படி செய்தார்.
ஒவ்வொரு கிராமத்தாரும் வருடத்திற்கு ஒருநாள் முறை வைத்த அத்தாளில்
அரசிக்குரிய இறைத்தொகையைக் கொண்டு வந்து செலுத்த வேண்டும். இவ்
வாறாக, யாரேனும் முறைகாரர்கள் ஆண்டு முழுவதும் அரசிக்குத் தண்டனாக
இருப்பர். முறைப்படி இறை செலுத்தத் தவறியவர்களை, இவர்கள் தண்டித்து,
செலுத்தச் செய்கிறார்கள். ¹⁸

மெகஸ்தனீஸ் தூதருக்குச் சுமார் 400 ஆண்டுகளுக்குப்பின், ஆரியன்
என்பவர் (கி.பி. 131) இக்கதையை இன்னும் விரிவாகச் செய்தார்.

உதீராக்ளீஸின் முதுமைப் பருவத்தில் "பாண்டியா" பிறந்தாள். அவளுக்கு ஏழு வயதாகிவிட்டது. இந்தியா முழுமையும் ஆளுகற்கு இவள் மூலமாக சந்ததியை உருவாக்க வேண்டி உதீராக்ளீஸ் விழைந்தான். ஆனால், அவளை தகுதிக்கேற்ற வரன் கிடைக்கவில்லை. ஆகவே, இளவயதில் தானே அவளை மணப்பருவமுற் செய்து மணந்த கொள்தான். இவ்வாறு மிக்க இளவயதிலேயே மணப்பருவம் அடையும்படியான வரத்தையும் உதீராக்ளீஸ் அளித்தான். 18

அதுபோல கால வளர்ச்சிக்கேற்ப கதைகளில் மாற்றங்கள் தோன்றியதற்கு ஆதாரமாக முருகபெருமானின் பிறப்பு பற்றிய செய்திகளைக் கூறலாம். முருகபெருமானின் பிறப்பு பற்றிய செய்திகளுக்கு பரிபாடலும், சுந்தரபுராணமும் சான்றுகளாகின்றன.

தேவர்கள் செய்த யாகத்தின்சுக் கொடுக்கப்படும் அளிப்பாகக்கை உண்ட பசுமையான சுக்களையுடைய சிவபெருமான் உமையம்மையுடன் கூடி, காமம் நுகரும் திருமண நாளில் அவர் அடங்குதலில்லா புணர்ச்சியைப் பொருந்தினால் அப்போது நெற்றிச்சுக் இமைத்தலில்லா நெருப்புக் சுக்களையுடைய சிவபெருமானிடம் தேவர்களின் தலைவரும், நூறு யாகங்களைச் செய்தவனும், விரிந்த கிரகங்களைக் கொண்ட மணிகள் பதித்த அங்கிலங்களை அளிந்தவனுமாகிய இந்திரன், இப்புணர்ச்சியால் தோன்றிய சுருளைச் சிதைக்க, ஒரு வரம் பெற்றான்.

நெருப்புக் கொழுந்துவட்டு, எரிவதின்மீதும் தனியாத மழுப்பகையை உடையவனாகிய சிவபெருமான், சொன்ன சொல் தவறாத உண்மை உடையோனாதலால், தான் இந்திரனுக்கு அளித்த வரத்தை நிறைவேற்றுவது அரிதென எண்ணி,

அதனை மாற்றாதவனாய், தன் செயலால், ஏழலகும் வியக்குமாறு,
 ஓர் உருவாகத் திரண்டு, நின்ற தன் கருவைப் பல ழுங்குகளாகச்
 சிதைத்து, அவற்றை இந்திரன்பால் கொடுத்தருளினான்.

உமாதேவியின் வயிற்றினின்றும் கழிந்ததும் குழந்தையிச் உடம்பாக
 மாறாதற்குரியதும், பல துங்குகளாக வெட்டப்பட்டதுமாகிய, அக்கருவிகளை
 ஏழு முனிவர்களும் பெற்றெக்கொண்டனர். பெற்றெக்கொண்ட ஏழலரும் தவத்திற்
 சிறந்தவர்கள். ஆதலின், அவர்களின் துணிய குான உணர்வால் அந்தக்கரு
 தேவர் படைத்தவைவனாதற்குரியது என்பதை நன்கறிந்தனர். ஆயினும்,
 வெட்டப்பட்ட அந்த கருவின் ழுட்டங்களை அப்படியே தத்தம் மனைவியிடம்
 உட்கொண்டால் கற்புடைமையிற் சிறந்து விளங்கார் என்பும் கருதினர்.
 அதனால், அவர்கள் யாகத்தீயை விரும்பி வளர்த்து, "அத்த்கானே இக்
 கருவிகளைத் தரிப்பதாக" என அத்தியில் அவியோடு, கருவைபும் சேர்த்து
 ழுட்டனர். அங்ஙனம் ழுடப்பட்ட அவியோடு, யாகழுட்டலத்திற் ழுங்கி
 எழுந்த ஆகவனியும், காருகபத்தியும், தட்சிணாக்கினி எங்ஙும் ழுவகைத்
 தக்களாகும் விரும்பி உண்பப்பட்ட எச்சலாகிய கருகை, வடகிசவானின்
 உறைகின்ற ஏழு பெண்கழுளி கடவுள் தன்மை வாய்ந்த நட்சத்திரமாகிய
 அருந்ததி நீகலாக மற்றைய கார்த்திகைப் பெண்கள் அறவரும் அப்பொழுதே
 உண்டனர்.

மாசற்ற முனிவர்களின் துணைவியர் சிவபெருமானுடைய கருவை உட்
 கொண்டும், தத்தம் கற்புநெறியில் வலுவாமல், ழுருகளைத் தம் வயிற்றின்கண்
 கருவாகக் கொண்டிருந்தனர். பின், ழுமயமலையின்கண் விளங்கும் நீலநற்
 தருப்பைப் புற்கள் நிறைந்த சரவணப்பொய்கையில், தாமலைமலர்ப் படுக்கையில்
 ழுருகளைப் பெற்றனர் எங்ங புராணிகர் கறுவர்.

முருகப்பெருமாள் தோன்றிய அன்றே தேவர்களின் தலைவனாகிய இந்திரன் வச்சிரப்படையால் தன் வரம்பினைக் கடந்த வந்து தாக்கினான். அதனால், வெவ்வேறாக விளங்கிய ஆறு பிரிவுகளும் ஒன்றாகி, ஆறு குழந்தைகளாகிய, பிழ் ஒருவனாக மாறிய முருகன், இந்திரனை வென்றான், ¹⁹

தேவர்கள் தமக்கு ஒரு சேனாதிபதி வேண்டுமென்ற வேண்டிய காலத்தே, சிவபெருமானது திருமேனியினின்றும் வெளிப்பட்ட வீரியத்தை, வாயுதேவனும், அக்கினியும் தாங்கி கங்கையில் விட்டனர். கங்கை அதனைத் தாங்கலாற்றாது, கைலாயத்தருகே இருந்த நாமூர் காட்டில் விட்டனர். அங்கே குமரச் கடவுள் தோன்றினான். கார்த்திகைப் பெண்கள் அவரும் பாண்டி வளர்த்தனர். ²⁰

கதை நடந்த காலத்து, சமகால புலவர்களால் எழுதப்படாமதான், இதுபோன்ற ஒரே கதை மாடப்பட்ட முறையில், வேறப்பட்ட கலாச்சார அமைப்பில் வழங்கியமைக்குக் காரணமாக இருக்கலாம். சமூக அமைப்பில் ஏற்படும் மாற்றங்கள் கூட ஒரே கதை காலப்போக்கிற்கேற்ப திரிந்து வழங்கக் காரணமாக இருக்கலாம். அகலிகையில் கதை காலச்சூழலுக்கேற்ப, சமூக மாற்றத்திற்கேற்ப மாடப்பட்டு வந்துள்ளமை காலலாம்.

சமூக அமைப்பில், பெண்கள் காலத்திற்கேற்ப மதிப்பையும், மரியாதையையும் பெற்று வந்துள்ளனர். பெரும்பாலும் பெண் என்பவள் ஆடவர்களின் போகப் பொருளாக விளங்கிய காலமும் இருந்திருக்கிறது. வாங்கலும், விற்கலும் உதவும் விற்பனைப் பொருளாகவே பெண்களை ஆடவர்கள் பயன்படுத்தி மகிழ்ந்தனர். ²¹ காலச்சூழலால், சமூகத்தின் ஏற்பட்ட மாற்றத்தால் ஒருவனுக்கு ஒருத்தி என்ற கொள்கை உதயமானது. புதிய சொள்கையை ஏற்றபின், ஏற்றுக்கொள்ளப்படாத

பழைய கொள்கை மறுபடியும் பின்பிடிக்கப்பட்டால் தவறெனக் கருதப் படுவதற்கு. அவ்வாறு ஏற்பட்ட ஒரு நிகழ்ச்சியே அகலிகை கதை என்று கொள்ள வேண்டியுள்ளது. இதற்குப் பழைய நூல்களிலுள்ள தாராளங்களிலும்.

"பெயர் தனிஒடைய உரிமைக்குப் போராடினாள். இங்கும் அங்கும் கம்யூனிஸ்ட் வழக்கங்கள் தொடர்ந்திருப்பதற்காகப் பாடுபட்டன. ஆனால், அவையெல்லாம் அடிமைகளை உடைமையாகக் கொட்ட மனிதனால் மிகக்கொடிய பலாத்காரத்தால் நசுக்கப்பட்டன.

சுதர்சனன்	-	ஒசாவதி
சௌதமணி	-	சௌதயி
ஜமதக்கிளி	-	ரேஜசா

ஆகியோரின் மூன்று சினைக்கதைகள் இதை விளக்கமாக விவரிக்கின்றன. கோத்திர-கம்யூனிஸ்ட் காலத்துப் பழக்கங்களும், சித்தாந்தமும் அடிமை முறைக் காலத்தில் எவ்வாறு மாறுதல் அடைந்தன என்பதையும் அவை எடுத்துரைக்கின்றன.

தன் மனைவி ஒசாவதியை ஆசிரமத்தில் விட்டுவிட்டு, சுதர்சனன் உட்கிரியை சென்றிருந்தார். அவ்வமயம் ஒரு பிராமண விருந்தினர் வருகை புரிந்தார். அவருக்கு விருந்தளிச்சுப்பட்டது. அத்தடவ், கண-கோத்திரப் பழக்கப்படி விருந்தினர் இச்சுப்பட்ட பொழுது ஒசாவதி அவருடன் கூடினாள். சுதர்சனன் திரும்பி வந்தவுடன் தன் மனைவி விருந்தினருக்கு ஆதரவு வேண்டிய கடமைகளை செவ்வனே ஆற்றியிருப்பதையறிந்து மகிழ்ந்தார். கணங்கள் வெகுதூரத்திற்குப் பரவிய காலத்தில், கம்யூனிஸ்ட் தகர்ந்து சொல்கிருந்த காலத்தில், அதன் விளைவாக பழைய கோல்ட்டிக் திரும்பும் உரிமையிடம் பெயர் உட்கு வெறுப்பு ஏற்பட்டிருந்த காலத்தில், தங்குக்குட்கணம் அமைத்துக் கொண்டு, தன் கணவனுடன் பெயர் ஜதைக் குடும்பமாக வாழும் காலத்தில்

இந்த சம்பவம் நிகழ்ந்திருக்க வேண்டும். அதனால் தான் விருந்தினருக்குச் செய்யவேண்டிய கடமைகளைத்தையும் தன் மனைவி ஆற்றியிருப்பாளோ, அல்லளோ என்று சுதர்சன் அச்சப்பட்டார். தன் அச்சத்தீர்து ஆதாரமில்லை என்பதையும், ஓசாபதி 'கலகம்' செய்யவில்லை என்பதையும் க்ஷீடு அவர் உவகை கொண்டார்.

அருத்த (கௌதமர்-கௌதமி) கதையில் காலம் மாறிவிட்டது. கௌதமர் இல்லாத சமயத்தில் இந்திரன் அவர் ஆசிரமத்திற்குள் வருகிறார். கௌதமரின் மனைவி கலவி புரிகிறாள். இகையறிந்த கௌதமர் சினி கொள்கிறார். அவளைச் சிரச்சேதம் செய்யுமாறு தன்மகன் சிரகார்த்து உத்தரவிட்டு விட்டுப்போய் வருகிறார். மகனுக்குக் குழப்பமாக இருக்கிறது. பழைய வழக்கத்தையும், ஒழுக்க நீதியையும் அவன் அறிவான். அதன்படி அவனுடைய தாயார் குற்றவாளி அல்லவ். அவனுடைய மகனாக அவன் அவளைக் கொல்ல இயலாத. கொள்வது மிகக் கொடிய பாவமாகும்.

ஆனால், புதிய காலகட்டம், புதிய வர்க்க உறவுகள், புதிய குடும்ப வர்க்க தர்மம் ஆகியவற்றின்படி அவன் தந்தையின் கட்டளைக்குக் கீழ்ப்படிப வேண்டும். எனவே, தாயைக் கொலை செய்ய தாமதிக்கிறான். சிந்திக்கிறான். கோபத்தோடு வெளியேறிய கௌதமர் சினைந்தறிந்து திரும்பி வருகிறார். தாயும் மகனும் வெற்றி பெறுகின்றனர். அவர்களுக்கு உரிமை இருப்பதால் அல்ல. புதிய தர்மம் இன்னும் முழுமையாக கால் கொள்ளாததால், வெற்றி பெறுகின்றனர்

முன்றாளது கதையில் ஜமதக்சினி, தன் மனைவி ரேஹகா, சித்தார்த்தா கந்தர்வன் மேல் ஒரு ஆகைப்பார்வை செலுத்தியதைக் கண்டார். அவளைக் கொல்ல, தன்மகன் பரசுராமனுக்குக் கட்டளையிட்டார். பரசுராமர் அங்கேயே அப்பொழுதே தாயைக் கொள்கிறான்.

இங்கு மனைவியின் உயிர்மீது தந்தை அதிகார சமூகத்தில் கணவனுக்கு உள்ள உரிமை பூரணமாக நிரூபிக்கப்படுகிறது". 21

இந்த முன்று சதைகளின் வழி முன்றுவிதமான காலநிலைகளைக் காணலாம். பெண்கள் பல ஆடவர்க்குப் போசப்பெருளாக இருந்தநிலை, பின் மாற்றம் அடைந்த காலகட்டத்தின் தொடக்கநிலை, பின் வளர்ச்சியடைந்த நிலையில் ஒரு பெண் ஒருவனுக்கே சொந்தமான பொருளாக மதிக்கப்பட்ட நிலை என்று காலச்சூழல் வளர்ச்சியடைந்த நிலையைக் காண முடிகிறது.

அகலிகை சதையை வான்மீசியின் வாய்மொழி வழி அறிய முற்படுவீகால், பெண்களிடம் இயற்கையாகக் காணப்படும் செருக்கான தன் அழகைப் பாராட்டு வார் பக்கம் சாய்ந்துவிடல் என்ற கொள்கையைக் காணலாம். இது பாலுணர்விட சாக்கமாகக் கருத இடமளிக்கிறது. அகலிகை தன்னுடன் இருப்பவர் கெதமர் அல்லர் என்பதை உணர்கிறாள். வந்திருப்பவன் இந்திரன் என்பதையும் அறிகிறாள். தேவர்களுக்கெல்லாம் தலைவனாகிய இந்திரனே தன்னை நாடி வந்துள்ளமையை என்வி பெருமீதம் அடைகிறாள்.

இவ்விடத்தில் அகலிகை, இந்திரன் வருகையை முறையற்ற செயல் என்று ஊறிந்திருந்தும் மதி இழந்து விடுகிறாள். உடனே, இந்திரனை கெதமரிடமிருந்து காப்பாற்ற முற்படுகிறாள். இச்செயல்களைத்தும் பாலுணர்வாலும், தன் அழகால் ஏற்பட்ட கர்வத்தாலும் நடந்த இழ்செயலெனவே கருத இடமளிக்கிறது.

அகலிகைக் சதையில் காணப்படும் பல்வேறு மாற்றங்களுக்குக் காரணம் சூழை மாற்றமும், சமுதாய சட்டதிட்டங்களின் இறுக்கமுமேயாகும்.

ஆய்வுப் பொருளின் மூலம்

இலக்கியங்கள் யாவும் நம் பின் சந்ததியினருக்குப் பயன்படும் ஒரு பொருளாக நாம் எண்ணிவிட முடியாது. எத்தனையோ இலக்கியங்கள் நமக்கு முன் தோன்றியவை, நம் காலத்திலேயே மறைந்து ஒழிந்து விட்டதைக் காண முடிகிறது.

எனவே, இலக்கியம் என்பது ஒரு காட்டாறு (பேராறு) போன்றது. இரண்டு வகையில் அது ஞாய்மை அடைகிறது. சேறு, குப்பை முதலியன எல்லாம் அடியிலே தாழ்ந்து விடுகின்றன. மற்றைய அழுக்குகள் எல்லாம் மேலே மிதந்து எளிதில் அகன்று விடுகின்றன. இவ்வகையாக அழுக்குகள் எல்லாம் ஒழிந்து ஞாய்வாயுள்ளனவே இலக்கியம் என்ற பொதுவாக ஒப்புக்கொள்ளப்படுகிறது.

ஞாய் இலக்கியத்திலே இரண்டு இயல்புகள் காணப்படுகின்றன. இந்த இரண்டு இயல்புகளையும் இலக்கியத்தின் இறப்பு அறிதற்கு அளவு கருவிகளாகவும், நிலைபேறு தெரிதற்கு உரிய உரைகல்லாகவும் நாம் கொள்ளலாம்.

முதலாவது அளவு-கருவி: - என நாம் கூறத்தக்கது இலக்கியத்தின் உலகப் பொதுமை அல்லது அகிலத்துவம் (Universality) அதாவது மக்கள்-இனத்துள் பெரும்பாலார்க்குப் பொதுவாயுள்ள ஆவல்களுக்கு இடமளிப்பதாயும் எளியவான அடிப்படை ஊர்ச்சிகளுக்குப் பற்றுக்கோடாயும் இலக்கியம் அமைதல் வேண்டும். காலதேச உபாதிகளைக் கடந்த இயல்புகள் யாவும் இலக்கியப் பொருளில் காணுதல் வேண்டும்.

வடமொழி இலக்கியம், கிரேக்க இலக்கியம், லத்தீன் இலக்கியம் எனவும், ஜெர்மானிய இலக்கியம், ஆங்கில இலக்கியம் எனவும், பலபடியாக நாம் பிரித்து உணர்கிறோம்.

ஒவ்வொன்றிற்கும் ஒரு சில சிறப்பு இயல்புகளும் காணப்படுகின்றன. எனினும் உயர்தர இலக்கியம் ஜாதிமத பேதங்களால் கட்டுப்பட்டு நிற்பதன்று. மனித வர்க்கம் அனைத்திற்கும் அது பொதுவாக உள்ளதே. மக்சட் பொதுவிற்கு இயற்கையாயுள்ள அடிப்படை உணர்ச்சிகளையும், உள்ளக் கிளர்ச்சிகளையுமே அது மூக்கியமாக விரித்து உணர்த்துவது.

விருப்பு, வெறுப்பு, இன்ப துன்பம், பயபக்தி இவைகள் மக்கள் இயல்பில் தலைமையாயுள்ளன. இவற்றை எத்தனை அளவாக இலக்கியம் காட்டுகிறதோ அத்தனை அளவாக மனித இனங்களில் ஒவ்வொரு இனத்தைச் சார்ந்தவகிலத்தும் இலக்கியம் எதிர் உணர்ச்சியை எழுப்ப வல்லதாகின்றது.

தந்தையாயுள்ள ஒவ்வொருவரும் தசரதனது சோகத்தின் அளவை உணர்ந்து வருந்துவான்.

எங்கெல்லாம் மக்கள் வீர வாழ்க்கையைப் போற்றுகிறார்களோ அங்கெல்லாம் வியாசர், வான்மீகி, கம்பர் இவர்களது ஒப்புயர்வற்ற கவித்துவப் பெருஞ்சிறப்பை பக்தியுடன் கொண்டாடுவர்.

தீமையே பெருகியிருக்கும் நிலையைக் குறித்து எங்கெல்லாம் மனிதன் சிந்திக்கிறானோ அங்கெல்லாம் புத்தபகவானது அருள்-மொழிகள் போற்றப்படுவனவாய் இருக்கிறது.

குழந்தைகள் யீது அன்பு சுக்கும் மக்கள் வாழ்கின்றஇடங்களில்
எல்லாம் சந்திரமதியன் புலம்பல் எதிரொலி எழுப்ப வல்லதாய் இருக்கிறது .

இவைகளெல்லாம் உலகுப் பொதுமையாயுள்ள ஆசாபாசங்களைக்
குறித்து எழும் பாடல்களே நிலைபேறு பெற்று எக்காலத்தும் நிலைத்து
நிற்கும் என்பதற்கு தக்க உதாரணமாகும். (1)

(1) : வையாபுரிப்பீளை :- இலக்கியச் சிந்தனைகள் - பக்கம்:10

இரண்டாவது அளவு-கருவி எனக் கூறத்தக்கது ஆசிரியனது ஆன்மாவிற்கே தனித்த உரிய ஒரு சிறப்பு இயல்பு ஆகும். இதனை அவனது இலக்கிய நடை என்றே கூறலாம்.

ஆசிரியனது ஆன்ம குணங்கள் அவன் இலக்கிய நடையிலே அவன் அறியாமலே விளங்குகின்றன என்றே நாம் கூறவேண்டும். எனவே, ஆசிரியனுக்கும், அவன் கையாகும் நடைக்கும் வேறுபாடு இல்லை. இதனாலேயே "நடைதான் ஆசிரியன்" என்ற நாம் உணர வேண்டும்.

ஓர் உவமானம் இதனை நன்கு விளக்க வல்லது. ஆசிரியன் ஒரு கண்ணாடி போன்றவன். கண்ணாடி தன்னை அடுத்தள்ள பொருள்களை எல்லாம் பிரதிபலித்துக் காட்டுவது போல், ஆசிரியனும் உலகத்துள்ள மக்கட்பன்மையின் கருத்துக்களையும் உணர்ச்சிகளையும் பிரதிபலித்துக் காட்டுகிறான்.

இங்ஙனம் காட்டும் ஆசிரியனது ஆன்மாவே இலக்கிய நடையின் மூலம் என்ற சொல்லத்தக்கது. நிறமற்ற கண்ணாடியே இல்லை. (அகாவது சூரியஒளியிலிருந்து வெளிவரும் ஏழு வண்ணங்களை தன்னால் உள் இழுத்துக் கொள்ள முடியாத நிறத்தை வெளியில் தேக்கி வைத்து வண்ணத்தைக் காட்டும் பொருள்கைப் போல்) அதன் நிறத்தை அது புலப்படுத்தும் உருவத்திற்கும் நன்கு ஊட்டி விடுகிறது.

இது போலவே ஆசிரியனது இயற்கையான ஆன்ம குணமும் அவன் அறியாதே அவன் புலப்படுத்தும் வாழ்க்கை நிலையிலும் படிந்து விடுகிறது. தனது ஆன்ம குணம் படியாதபடி எந்த ஆசிரியனும் வாழ்க்கை-நிலையை வெளியிட இயலாது. இந்த ஆன்ம குணமே இலக்கியத்தின் நடையாகப் பாணியிக்கிறது.

மேற்கூறிய இரண்டில், அகிலத்துவம் ஆசிரியனுக்குப் புறத்தேயுள்ள பொருள் பற்றியது. இலக்கிய நடை அவனது அகத்தேயுள்ள சூன்யம் பற்றியது.

ஒன்று உலகுப் பொதுமையாக உள்ளது. பிறிதொன்ற ஆசிரியனது தனிப்பண்பாக உள்ளது. மனித வர்க்கத்தினரின் ஆழ்ந்த கருத்துக்களும், உணர்ச்சிகளும் முந்தியதில் அமைகின்றன. பிந்தியதில் அக்கருத்துக்கள் முதலியவற்றிற்குத் தன் நிறத்தை ஊட்டிப் புலப்படுத்துகின்ற ஆசிரியனது வாழ்க்கையும் அனுபவமும் நிரம்பி அமைந்து விடுகின்றன.

வாழ்க்கை இன்பத்தை ஐகரிவதற்கும், வாழ்க்கைத் துன்பத்தைப் பொறுத்தற்கும் நமக்குக் கற்பிப்பதே இலக்கியம், (1)

இன்பத்தை நெறிப்படுத்தி அளவிட்டு அனுபவிப்பதற்கும், துன்பத்தை மவைலிமை கொண்டு பொறுப்பதற்கும் கற்பிக்கும் னா லே சிறந்த இலக்கியமாகும்.

இன்ப ஐகர்ச்சிக்கு ஆதாரமாகயிருப்பது தன்மறதி ஆகும். தன்னை மறந்தால் தான் இன்பத்தில் ஆழ்ந்து நின்று அதனை முழுமையும் அனுபவிக்க முடியும். துன்பத்தைப் பொறுத்தற்குக் கொளிவதற்கும் தன் மறதி இன்றியமையாததாகும்.

தன்னை மறந்த இடத்துத் துன்பம் பாதிக்கப்படமாட்டாது. ஆதலால் இலக்கிய ஆசிரியன் வாசகர்களிடத்தில் தன்னை மறந்த மறதியை (தன் மறதியை) உண்டாக்க முயல்கின்றான். அவர்களுக்கு "நான்"

(1) : வையாபுரிப்பினை :- இலக்கியச்சிந்தனைகள் - பக்கம் 20

என்ற உணர்ச்சி தாற்காலிகமாக அறவே இல்லாத ஒழித்தல் வேண்டும் என்ற செயலில் முனைந்து வெற்றி கண்டு சிறந்த இலக்கிய படைப்பாளியாக வெளிப்படுகிறான்.

இதற்கு எளிதான வழியாக ஆசிரியன் பல மக்களைத் தன் இலக்கியத்தில் சிறுநடத்து விடுகிறான். இதிகாச இலக்கியங்களில் பல பாத்திரங்கள் வருகின்றன. அவர்களுடைய வாழ்க்கைகளும் இன்பங்களும் துன்பங்களும் விரிவாகக் கூறப்படுகின்றன. அதைப் படிப்போன் தனது மனத்தைப் பறிகொடுத்துவிடுகிறான். தன்னை அறவே மறந்து விடுகிறான். இம்மறதியால் அவனுக்கு முடிவில் இன்பம் விளைகிறது.

துன்பத்தைப் போக்கி இன்பத்தை விளைவிப்பது தான் இலக்கியத்தின் பயன் ஆகும். தான் எழுதும் தான் வின் பாட்டுடைத்தலைவனுக்கு, பின்வரும் ஒரு துன்ப நிகழ்ச்சிக்கு அவனைப் பக்குவப்படுத்துவதற்கும் அந்நாலைப் படிப்போரைத் தயார் செய்வதற்கும் தற்குறிப்பேற்ற மாக சில நிகழ்வுகளைக் கூறவதும் உண்டு.

ஒரு நல்ல இலக்கியத்தின் தன்மை பின்வருவனவாக அமைதல் இன்றியமையாத ஒன்றாகும்.

01. இலக்கியம் உண்மையுமி அழகும் நிரம்பிய சொற்களால் வாழ்க்கையைப் புலப்படுத்துகிறதாய் இருக்கவேண்டும்.
02. அது மனிதனது ஆன்மாவையும், அவன் கருத்துக்கள், உணர்ச்சிகள் தலை நோக்கங்கள் முதலியவற்றையும் சொல்வடிவில் காட்டும் குறிப்பாகவும், ஆன்மாவின் உண்மைச் சரித்திரமாகவும் இருக்கவேண்டும்.
03. அதன் சிறப்பு இயல்புகள் :-
கலையழகும் குறிப்பாற்றமும் நிலை பேற்றப் பண்புகளும் ஆகும்.
04. அதன் அளவு - கருவிகள் :-
அதிசூடைய அசிலத்துவமும் அதன் தனிப்பட்ட நடை அமைப்பும் ஆகும்.

05. அதன்_பயன்:

படிப்போரை இன்புறுத்தலே அன்றி மனிதனின் உண்மை

இயல்பை அறிவுறுத்தலும் ஆகும்.

அதாவது மனிதனுடைய செயல்களைக் காட்டிலும் அவனது ஆன்ம இயல்பினை உணர்த்துவதுதான் அதற்குச் சிறந்த பயன் எனக் கொள்ளுதல் வேண்டும். நமது நாகரிகம் அனைத்திற்கும் அடிப்படையாயுள்ள லட்சியங்களை மாணிட சமுதாயத்திற்குப் பாதுகாத்து வழங்குவதினாலேதான் இலக்கியம் விரும்பிக் கற்கும் ஒன்றாக நிலைத்து நிற்கிறது.

இவ்விலக்கியங்களில் பல மனித வாழ்க்கையுடன் தேவர்கள், நரகர்கள், தெய்வங்கள் ஆகியோரின் வாழ்க்கையினையும் பிரதிபலிக்கும் இடமாக அமைந்துள்ளன. உலகில் துன்பங்கள் மிகுகின்ற போதெல்லாம் இறைவன் மாணிட வடிவம் தாங்கி மனிதனுலகில் வாழ்ந்து அத்துன்பத்திலிருந்து மக்களினத்தைக் காப்பாற்றி துன்பச் சிறையிலிருந்து விடுதலை செய்யும் திறவு கோலாக அமைவதை காண முடிகிறது.

பூமியில் பாவம் மலிந்து, பாவிகள் பலம் பெற்ற நன்மை நலிந்து நல்லவர்கள் மெலிந்திருக்கும் பேதெல்லாம் இறைவிட்தோன்றி அந்தப் பாவத்தை யும் பாவிகளையும் அழிந்து நல்லவர்களைக் காத்து நன்மையை நிலை நிறுத்துகிறான் என்பது உறிந்துக்கொள்ள நம்பிக்கை. இந்த நம்பிக்கையின் அடிப்படையில் தோன்றியதுதான் இறைவனின் திரு அவதாரங்கள் என்பர்" (1)

அவதார புருஷர்கள் யாவரும் மெய்யறிவும் அன்பு அறிவும் உடையவர்களாகவே இருக்கின்றனர். ஞானம் நிறைந்தவர்களாகக் காண்பு -

1. இம்மாயில் - பழைய மன்றாடி - மாயையை மாணிக்கம் ஞானம்.பக்:83

படுகின்றனர் . அற்பத்தனை விஷயங்கள் மீது மனஞ் செலுத்தமாட்டார்கள் .
தெய்வத்தன்மையும் மனிதத் தன்மையும் பூணமாகக் காண வேண்டுமென்ற ஆவலும்
நோக்கமும் கொண்டவராக விளங்கினர் . தங்கள் மனத்தில் அறப்த்தனத்திற்குச்
சிறிது கூட இடங்கொடுக்க மாட்டார்கள் . இப்படி விசாலமான மனம்
படைத்தவர்களாக விளங்கியதால் அவர்கள்

"²குறிக்க ஒரு பொருளின் மீது மனம்பூர்வமாகக் காதல்
கொண்டுவிட்டால், அந்த ஒரு பொருளின் மீதுதான் அவனுடைய ஆசையனைத்தும்
பிரவாகம் போல் முழுமுச்சோடு சென்ற கொண்டிருக்குமே கவிர, மற்றப்
பொருள்களின் மீது வெகு சொற்பமாகவே, ஒரு சிறு கால்வாய் போல் தான்
சென்ற கொண்டிருக்கும்" .

1. இஸ்மாயில் - கல்கி - தீபாவளி மலர் - 1976 .

2. சாயிநாத சர்மா . வெ . பிராட்டோவின் அரசியல் - பிரபஞ்ச ஜோதி
பிரசுரம், சென்னை - பக் : 279

இருந்தனர் என்ற காணமுடிசிறகு .

மேலும் அவர்கள்

*¹ஞானம் முதலிய வித்தைகளின் மீது எவனொருவன் பரிபூரணமாகக் காதல் கொண்டு விடுகிறானோ அவன் தன் மனத்துக்கு ஏற்படக்கூடிய ஒரு அகத்தைதீர்த்தான் முக்கியமாகக் கருதுவானே தவிர, தேகத்திற்கு உண்டாகக் கூடிய ஒரு சுகத்தைப் பெரிதாகக் கருதமாட்டான்.

எனவே, ஞானமே தன் உயரிய நோக்கம் என்ற வாழ்ந்த அவதாரிகளும் ஞானிகளும் தேக சுகத்தைக் காட்டிலும் தான் ஏற்றிக் கொண்டிருந்த காரியத்தின் மேல் அதிகக் கவனம்* செலுத்தினர். இதனால் மும்மையும் உண்டும் ஆற்றல் பெற்றிருந்தும் அறியாத ஒரு மாண்டனாகவே வாழ்ந்தனர். என்ற உணர்ச்சிகளை இதிகாச இலக்கியங்கள் எடுத்து இயம்புகின்றன.

1: சாமிநாத சரிமா: பிளாட்டோவின் அரசியல் - ஆறாவது புத்தகம்
பக்கம்: 4

அடிக்குறிப்புகள்
ஆய்வுப் பொருளின் மூலம்

1. உபமன்யு முனிவர் - பக்த விலாசம் - முதற் பாகம்.
2. " " - பூர்வ பீடிகை
3. கந்தையா பிள்ளை ந.சி. இந்தசமய வரலாறு புராணங்கள்
ஆசிரியர் நூற்பதிப்புக் கழகம், சென்னை-1, வெளியீடு,
பக்கம்: 53.
4. திருவள்ளுவர் திருக்குறள் பொருட்பால் தவம்-4
5. வியாசம் வில்விபுத்தா ரார் பாரதம்
6. ஒட்டக் கத்தர் ராமாயணம் உத்தரகாண்டம்
7. இளங்கோவடிகள் சிலப்பதிகாரம்
8. Bhardarkar R.G. Early History of Dekkan Page No:17
9. V.Smith - The oxford students History of India Page:28
10. V.Smith - History of India - Page 33
11. Ancient India as described by Megasthenes and Arrian -
McCrindle - Page No:156.
12. " " " " - " 158
13. கருவன் இளவெயினார் - பரிபாடல் - பாடல் 5
செவ்வேளி வரி: 22 - 54.
14. நக்கீரர் - திருமுருகாற்றுப்படை - அடி 58
15. டாங்கே - எஸ்.ஏ. பண்டைக்கால இந்தியா
தமிழாக்கம் - ராமகிருஷ்ணன் - பக்கம்:197 - 199.

16. முடிநாகராயர் - புறநானூறு

17. செயங்கொண்டார் - கலிங்கத்துப்பரணி - கோபாலையர் பதிப்பு

தாங்கு முன்றெயில் எறிந்தஅவ ழும் திரள் மணிச்
கடர் விமாமமது வாண்மீச உயர்த்த அவளும்
தாங்கு பாரத முடிப்பளவு நின்ற தருமன்
தன் கடற்படை தனக்குணவு தந்த அவளும்.

18. Indian kings were just as found of tracing their ancestry back to those who fought in the Bharata Battle as European princes were anxious to prove their descent from the heroes of the Trojan war.

Cf. Rapson - Cambridge History - Ip. 30F